

Dirilme Vaktidir

– safdeha · 03 Temmuz 2018

Su akıyor çeşmeden, kaynağı ta Toroslardan... Hangi yağmurun toprakla birleştirdiği armonisi, hayat veriyor neye dökülse, kim içse... Barajlardan gelen su, öyle karışmış ki saman kâğıdı gibi... Beyazın yerine rengi değişmiş, kalitesi değişmiş, ucuz olsa da, işe yarıyor olsa da! Tutmuyor ilk yangını, ağaçtan icat edilişi, üretilişi... Kim düşünür ki Torosları, üzerinde büyüüp kesilerek yatan tomrukları... Kim bilir kaç nesil sonra büyürken ağaç hizmet verecek, kâğıt olacak, üstünde mürekkep solacak ve insanlık ahlakını hatırlayacak. Hiçbir şey kolayına olmuyor, her çağın insanına doğa kendini başka türlü hazırlıyor. Sınav soruları bile o çağın değirmeninde dövülüyor, kızgınlıklarda bile başka sövülüyor. Nerede sevgi denen şey, o bir kadın mı, Hayır... O doğanın insana diril dediği rüzgârı... Hiç kimse, bu çokluğu, çeşitliliği düşünmüyor bile... Çalışır, kazanır, satın alır ve harcar... Kendisi dirilmez, yenilenmez, düşünmez... Değişen değişir, gözüne soka soka gösterir, göz kanlanır da görmez. Hemen ilaç arar, bir iki damla dökünce kan çekilir yerine. Neyse problem çözüldü der... Aslında o problem değildir. Değişimin ilk habercisi gibi, kardan inatla başını gösteren çiğdemleri, doğa bahar geldi der... İnsan ise, çiğdemi yerinden söker kökünde ki meyvesini yer. Çiçeğiyle ne işi var ki, ona iltifat etmeye ne gerek var ki... Yemiştir, vazifesi de bitmiştir işte... Araba bozulunca uzun yolda iniyoruz bozkıra. Esen yelden nefesleniyoruz. Ne güzelmiş diyoruz. Alıştığımız şehrin, inorganik yaşantısını unutuyoruz birdenbire... Biraz yürüsek, çalıkların arasında bir kertenkele, bir yılan ya da türlü böcekler ve akrep bize korku salıyor. Ya sokarsa, ya zehirlenirsek... Dirilmek yerine ölümü düşünmeye başlarız. Hemen arabanın içine sığır, pencereleri kapatır, ölmekten kurtuluruz! Oysa ölüm kalbimizde, bir türlü dirilmeyi kabul etmeyen, değişmeyen ve isyan ettiğini görmediğimiz yerde. Nereyi kapatsak, öldürecek bizi bir başka korkunun adıyla... Yat uzan o toprağa! O topraktan bir parça ol. Nerede bu his ve heyecan ki! En güzeli olan doğallıktan hemen kaçmaya, hemen şehre kavuşmaya çabalarız. Sonra da organik ürün ararız, inorganik şehirde... Artık kâğıda da gerek kalmadı. Sanal sayfalar bizi bekliyor. Hani doğayı yeniden inşa etmeye gerek yok, ağaçları kesmeye de. Lakin onlar budanmasa, ömrünü yitirecek ve kuruyacak... Onlar bakıma ihtiyaç duyar, dirilmeye! Dirilmezse çöl olur, onlar olmazsa yağmursuz yer çoğalır. Merhamet, ancak miadını doldurmuşun yerine başkasını ekmekle, dirilişine yardım etmekle olur. O odunlar artık soba yakmıyor diye hurra diyenler, gerçekten doğayı seviyorlar mı? Onlar dirilecek ki, yeni nesil canlılar da dirilecekler ve yaşam devam edecek. Sanal klavyede yazarken görünen okunmaya değer ancak gözlükle kendini cezbeder hale geliyor, zamanla. Dirilmek yerine, insan yaşlanmayı tercih ediyor. Sonra da neden yüzümde kırışıklar arttı, haydi hemen ameliyat olayım, botoks yaptırayım diyor. Sonra aynaya bakıyor, değişmiş yüzü gerçekten, dirilmiş ama aynaya tükürecek kadar sinirleniyor. Bu diriliş hiçte doğal değil. Kim görse gülüyor, ya da sen kimsin diyor. Dirilmek kalpte başlar, akılda yeşillenir ve ahlak ile kendini ıslah eder. Reçeteyi ilahi Kur'anda bulur. O der ki, sen buysun! Seni ben yarattım ve işlevine uygun ne varsa sana yap dedim. Bunları sevap olarak kaydettim, yapmak istemediklerini melekler günah olarak yazdı. Üstelik günahların seni dünyada da rezil rüsva etti... Mutlu olmak ve dirilmek istiyorsan Kur'an öğütlerini uygula ve onunla diril; aksi takdirde kaybeden sen olacaksın, der yaratan! Kimse bu mesajları

okumaz, sağdan soldan Kur'an böyle der derler, sanki der gibi inanırlar, kendisi araştırmaz, doğruyu bulmaya gayret etmez. Her yaşadığı şey bidat-aslından başka olur, bambaşka olur. Dirilmek şöyle dursun, körelir, iki yakası bir araya gelmez, daralır... Körelir ruhsal toprağı, yara alır! Ten yaşlanırken ruhta yok olur gider! Yine de toprak herkesi kucaklar... Orada dirilir hem de nasıl... Oraya giren bilecektir şüphesiz ancak! Mahşerde, isteyen de istemeyende dirilecek... Kimse kimseyi görmeyecek... Yalnızca Rabbim sorgulayacak! Kimse tembellik etmeyecek, aksine neden daha önce dirilmedim diye veryansın edecek. Orada artık pişmanlık fayda etmeyecek! Ölmeden ölmek, dirilmek gerek. Dirilip sorgulamak gerek! Hiçbir şey boşuna yaratılmamış... Düşün neden mevsimler durmadan değişir, neden ölür ve dirilir! İnsanlar doysun diyedir bu diriliş. Mevla'dan rahmettir... Ol der Rabbim oluverir diriliş, baharda çiçek açar, yeşillenir her yer, yazın meyve verir, zenginleşir yiyen diller... İnsanı hep düşünür Rabbim. Ya insan, bu verişe, nankörlük eder. Yokluğu görmez, Haktan alıp halka vermez. Hep biriktirir, ırmak gibi akacağına deniz ya da göl gibi biriktirirken, havzasında su dolsun diye yağmura yalvarır. Bilmez ki, yağmurda Rabbimin rahmetidir, merhametiyle insana döndürür. Yağmazsa yağmur o birikim uçar gider, kurur... Bu sefer yağmur değil gözyaşı akar durur... O gözyaşı diriltir insanı farkında olmadan ama neden acı çekiyorum diye isyanda ettirir. Diril ey insan... Değişime uğra, doğallığını koru... Diril! Tekrar dirileceğin gün gibi diril, o dirilişe prova yap... Her an ölüyorsun, öyleyse her an dirilmen gerekiyor! Saffet Kuramaz